ANUNȚURI

• Unul dintre hramurile Bisericuței, prăznuirea **Sf. Mare Mucenic Mina**, a fost prilej de întărire duhovnicească prin slujbele de priveghere și Sf. Liturghie la care au slujit 14 preoți și un diacon, dar și prin bucuria darurilor de toate felurile. Să dăm slavă lui Dumnezeu că putem fi împreună și să înmulțim rugăciunea pentru cei dintre noi care trec prin greu și boală!

• De Sf. Arsenie Capadocianul, părintele duhovnicesc al Sf. Paisie Aghioritul, cei prezenți la Liturghie au avut bucuria să fie martorii **începerii fundației la Altarul de vară**, lucrare ce nădăjduim că se va termina până în primăvara anului viitor. Altarul va avea și o clopotniță.

• Săptămâna care a trecut a fost plină de evenimente. Obștea s-a înmulțit cu noi prunci: **Sofia**, al doilea copil al lui Adrian și al Cătălinei; **Eufimia**, a treia fetiță a pr. Daniel („al săracilor") și a pre. Andreea. A fost încreștinat și **Nectarie**, pruncuțul lui Claudiu (din strană) și al Paraschevei, chiar de ziua ocrotitorului său. Dumnezeu să aibă milă de lume pentru acești copii nevinovați!

ȘTIRI

• Un an de când a trecut la Domnul **părintele Ghelasie** de la Sighișoara. L-am pomenit la parastas, ca în multe alte locuri din țară, nădăjduind să mijlocească de acum mai mult pentru noi înaintea lui Dumenzeu.

• Anul acesta se împlinesc 333 de ani de la tipărirea **Bibliei de la București**, prima traducere integrală în limba română a Sfintei Scripturi. Cartea a contribuit la unificarea limbii și culturii românilor din toate provinciile istorice românești. Cheltuielile pentru definitivarea textului au fost susținute de Șerban Cantacuzino, domn al Țării Românești, iar tipărirea s-a realizat în timpul Sfântului Domnitor Constantin Brâncoveanu. Pentru vremea aceea, a fost o carte remarcabilă din punct de vedere al condițiilor tipografice: format mare, tipar la două culori, negru și roșu, pe 944 de pagini. (sursa: basilica.ro)

• **Pr. Ilie Nădăban**, paroh la una dintre bisericile din Curtici, a adormit la vârsta de 65 ani, de ziua pomenirii Sf. Nectarie. Dumnezeu să-l așeze cu drepții! (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

LIBĂRIA LOGOS ne recomandă

Despre sensul vieții, cu Mihai Morar și Părintele Necula

Cuvintele Părintelui Necula creează punți între religii, între credincioși și atei, aducând oamenii mai aproape de marile adevăruri ale învățăturilor creștine. Într-o epocă a deznădejdii și a fricii, acest dialog dintre Mihai Morar și Părintele Necula abordează fără teamă subiectele dificile ale actualității. Fiecare răspuns oferit la întrebările pline de miez adresate de Mihai Morar încurajează cititorii să-și păstreze întotdeauna speranța și credința.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 43 (LXII) 14 noiembrie 2021

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

CHIP DE MILOSTENIE: Rugăciunea cu durere pentru ceilalți

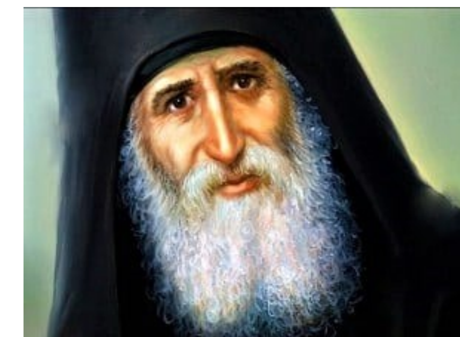
Cuvânt al Sfântului Paisie Aghioritul

Omul duhovnicesc este tot o durere. Se topește de durere pentru ceilalți, se roagă, mângâie.

Pentru ca rugăciunea să se facă în chip corect, trebuie să te doară pentru ceilalți. Pentru că tipicul multor creștini din vremea noastră este să nu dorească să se mâhnească. Chiar și pensionarii, care toată ziua stau, nu se duc să se apropie de un copil părăsit, deoarece aceasta cere durere de cap. Mănâncă, își beau cafeaua lor, fac o plimbare, se duc la vreun spital care are infirmieri, la ceva organizat, ca să vadă vreun bolnav pentru că aceasta este mai ușor. Adică fac aceasta ca să fie satisfăcuți și astfel își odihnesc gândul că și-au făcut datoria. Pe câți n-am îndemnat să ajute copii părăsiți! Dar n-au făcut nimic.

Unul se duce să-și spună durerea sa la un oarecare și acela nu vrea să-l asculte, ca să nu se lipsească de bucuria sa. Poate simula că este grăbit sau să schimbe vorba ca să-și păstreze pacea. Dar aceasta este ceva cu desăvârșire satanic. Ca și cum ar muri cineva alături de mine și eu să merg mai departe și să cânt. Unde

este „a plânge cu cei ce plâng"? **Dacă un creștin nu ia parte la neliniștea celuilalt, atunci omul acesta nu ia parte la Trupul Bisericii.**

În Sfântul Munte au făcut undeva litanie pentru secetă și în loc să plouă s-a aprins foc. **Litania nu se face ca și cum am face o plimbare. Trebuie să ne doară.** Oare poate persista o ispită sau o stare grea dacă se roagă călugării cu inima? Cu toate că trecem prin ani grei, văd că în mănăstiri domnește un duh... de veselie! Lumea arde. Ni se cere să facem o priveghere, de pildă, pentru un bolnav, iar noi cântăm: „Deschizând Tu mâna Ta" și ne bucurăm. Noi ne petrecem timpul în chip plăcut, iar celălalt între timp moare. „Am făcut priveghere pentru bolnav", îți spune. Ce priveghere? Voi ați făcut petrecere. Aceasta se numește petrecere duhovnicească. Uneori nici atunci când preotul spune: „Pentru cei ce zac în neputință" nu ne rugăm pentru bolnav. Am fi ajutat mai eficace dacă am fi făcut puțină rugăciune cu metaniile. Nu spun să suprimăm privegherile praznicale pe care le prevede tipicul, dar în astfel de cazuri să orânduim puțin timp ca să facem cel puțin una -două ațe de metanii spunând: „Doamne, Iisuse Hristoase, milu-

Sfinții săptămânii

SF. HILDA de Whitby (†17 noiembrie 680)

O maică adevărată a neamului ortodox din Anglia veacului VII, Sf. Hilda, de os regesc, a lăsat toate bogățiile pentru Hristos și a ctitorit o mănăstire în care a adunat două cete de nevoitori ce doreau să urmeze calea aspră a călugăriei. Într-o parte erau călugării, iar în cealaltă monahiile. Se întâlneau doar în biserică la slujbe, dar Sfânta a avut grijă să separe cele două părți printr-o perdea groasă, spre a evita orice prilej de ispită. Citirea Sf. Scripturi, rugăciunea și munca au fost rânduiala obștii sale. Anglia de atunci s-a folosit mult de lucrarea și rugăciunile ei, iar cea de acum o redescoperă ca mijlocitoare către Dumnezeu.

iește pe robul Tău".

Totul este calitatea rugăciunii. **Rugăciunea trebuie să fie din inimă, să se facă cu durere**. Pentru Dumnezeu nu are atâta valoare cantitatea rugăciunii precum are calitatea ei. Rugăciunea ce se face în mănăstiri are cantitate, dar nu ajunge aceasta. Trebuie să aibă și calitate. **Atâtea ore de rugăciune făcută de atâtea persoane, dacă ar fi fost din inimă, ar fi schimbat lumea.** De aceea scopul este ca slujbele să se facă din inimă.

Rugăciunea din inimă ajută nu numai pe ceilalți, ci și pe noi înșine, pentru că înlesnește să vină bunătatea lăuntrică. Când ne punem în locul celuilalt vin în mod firesc dragostea, durerea, smerenia, recunoștința noastră față de Dumnezeu cu slavoslovire neîncetată, și atunci rugăciunea pentru semenul nostru se face bine primită de Dumnezeu și îl ajută.

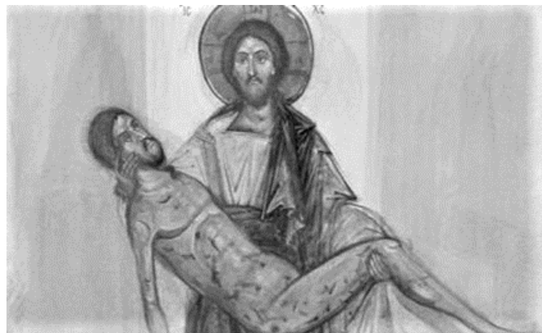
Mulți, atunci când alții le cer să facă rugăciune pentru ei nu au timp să se roage în momentul acela și de aceea se roagă numai cu un suspin pentru problema acelora. Nu spun ca să nu se facă rugăciune, ci, dacă se întâmplă să nu fie timp, **chiar și un suspin pentru durerea celuilalt este o rugăciune din inimă**, adică echivalează cu ore întregi de rugăciune. Citești, de pildă, o scrisoare, vezi o problemă, suspini și după aceea te rogi. Acesta este mare lucru! Inainte de a apuca receptorul, înainte de a forma numărul, Dumnezeu te aude! Și să vezi cum se înștiințează și celălalt! Să vedeți cum demonizații înțeleg atunci când fac rugăciune pentru ei și strigă oriunde s-ar afla!

Dragostea este o însușire dumnezeiască și ea îl vestește pe celălalt. **Și în spitale, când pe medici și pe surori îi doare pentru bolnavi, acesta este medicamentul cel mai eficace dintre toate medicamentele ce li se dau.** Bolnavii simt că se interesează de ei, simt siguranță, mângâiere. Celui care suferă nu trebuie să-i spui multe cuvinte, nici să-l dăscălești. Înțelege că te doare pentru el și astfel se folosește. Durerea este totul. **Dacă ne doare pentru ceilalți uităm de noi înșine și de problemele noastre**.

Milostenia, bunătatea înmoaie inima și acționează precum uleiul în broasca ruginită. Inima împietrită se înmoaie lângă sufletele rănite și devine sensibilă și smerită. Dumnezeu nu l-a făcut pe om învârtoșat și nemilostiv, ci oamenii sunt cei care nu cultivă milostivirea pe care le-a dat-o Dumnezeu; nu suferă pentru aproapele lor și astfel, din pricina nepăsării, devin încet-încet învârtoșați.

Înlăuntrul durerii se ascunde mai multă dragoste decât în dragostea firească. Căci, dacă suferi pentru celălalt, îl iubești puțin mai mult. Dragoste cu durere înseamnă să strângi în brațe pe un frate de-al tău care are demon, iar demonul să plece. Fiindcă dragostea care îmbrățișează, dragostea duhovnicească ce are durere, dăruiește făpturilor lui Dumnezeu mângâiere dumnezeiască, îi îneacă pe demoni, slobozește suflete și vindecă răni cu balsamul dragostei lui Hristos pe care îl varsă.

FERICIRILE (5)

„Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui ”

Zice Mântuitorul: *Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui*. Fiindcă spunem noi, în Tatăl Nostru: *„Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”*. Și iată că dacă noi nu putem să nu păcătuim, dacă noi nu putem să nu fim copii ai iadului, **Dumnezeu ne-a pus o cheie mică și ușor de mânuit, pentru a ne mântui**. Că Mântuitorul spune: *„Dacă voi iertați păcatele semenilor, și Tatăl vostru va ierta vouă; dar dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru nu va ierta vouă“*. Și iată cum putem să facem ca păcate de neiertat să se ierte nouă. „Forțăm” pe Dumnezeu, Cel cu neputință de forțat; noi, neputincioșii, putem forța pe Atotputernicul prin ascultarea cuvântului Lui, Care **se lasă forțat, pentru milă, de către oameni**, ca la judecată să poată zice: *„Dacă tu, omule, ai iertat fratelui tău un dinar, Eu mii de talanți îți voi ierta!”*. Cum vedem, în altă pildă a Mântuitorului, pe unul care datora mult Împăratului, și l-a iertat împăratul; și altul care îi datora aceluia foarte puțin, dar el n-a vrut să-l ierte. Și s-a mâhnit Împăratul și la judecată l-a dat „chinuitorilor până va plăti cel din urmă talant pe care-l datora”.

Dar putem să scăpăm de chinuri, putem să scăpăm înțelegând că, dacă avem **mila** aceasta – pe care trebuie s-o cultivăm – și vedem pe aproapele nostru păcătuind, păi știm ce este păcatul, fiindcă pe noi ne îngreuiază păcatul. **Și dacă ne amintim că și aproapele meu e un păcătos ca mine – apăi și eu vreau să fiu iertat – hai să iert și eu acelui păcătos.** Și fac o rugăciune de iertare și cer Domnului *„Pune în inima mea adevărată iertare!”* Și Dumnezeu mie îmi iartă multe păcate.

Mila aceasta care, miluindu-se, **ajunge la cunoștința milei lui Dumnezeu**, nu mai are nevoie cu adevărat de nimica pământesc, ci gândește din ce în ce mai mult cum spune Sf. Pavel: Gândește sau cugetă din ce în ce mai mult cele de sus, caută din ce în ce mai mult cele de sus, și inima lui i se curățește de patimile care sunt legate de ale lumii acesteia.

Păr. Rafail Noica

de ani. Văzând că nu poate scoate de la mine nimic din ce-o fi fost în capul lui, anchetatorul a chemat un bătăuș. La Securitate, «bătăușul» e o meserie, se află pe schemă, e salariat. Pot să spun că în toți cei 14 ani de închisoare, n-am fost bătut niciodată ca atunci. Numai în cap am fost lovit. Bruta era anchetatorul, el îi tot ordona să mai dea. Până și specialistul bătăuș, probabil un boxer, a fost mai de treabă decât anchetatorul. Acela, în momentul în care a încheiat ploaia de lovituri, m-a mângâiat pe cap și a zis «bună ziua» și a plecat. În sinea mea, cred că acela nu voia să facă ce a făcut cu un bătrân ca mine. A fost groaznic. Niciodată n-am fost maltratat ca atunci. Bătăile s-au repetat, au durat vreo două-trei săptămâni. Când am ieșit, eram foarte epuizat. Mi-au reținut șapte dosare de lucrări care nu conțineau nicio problemă politică și mi-au spus că o să ne mai revedem. Slavă Domnului, nu ne-am mai revăzut. Dar tare aș vrea să-mi recapăt lucrările confiscate atunci. În sfârșit, a dat bunul Dumnezeu să vină decembrie '89. Trebuia să vină, nu se mai putea! Mulțumesc cerului că mi-a dat să văd și clipa asta“.

După Revoluție i-au fost publicate câteva din numeroasele scrieri. Iată unul din gândurile sale așternute în scris:

„Să iubești necondiționat, fără răspuns, să iradiezi lumina spiritului tău până peste marginile lumii, să hrănești cu pâinea bunătății, să crești și să ajuți în tot felul, fără să ai teama insuccesului sau a loviturii pe la spate. Să înalți cântece de laudă vieții, să vindeci rănile fraților tăi de suferință chiar și atunci când te hulesc, să-i urci pe creste până la locul unde privirea lor amețește.

*Să crești florile de foc ale Dragostei, să umbli drumul greu sfârșit de osteneală pentru a purta lumina altora, a tuturor, a celor buni și a celor răi, să suferi pentru ei în candoare și măreție. Când ești bun, darnic și luminat, când servești și suferi pentru alții, când iubești prea mult, nu te aștepta la recunoștință, ci la răscumpărare. **Când arăți tuturor calea înțelepciunii și a virtuții și-ncerci să-i deprinzi cu adevărată omenie, pregătește-te pentru zgomotosul alai al răstignirii**.”*

Monahia T.

Istoria se repetă...

PREDICĂ LA HOLERA DIN 1910

***Sf. Petru Zverev**, arhiepiscop de Voronej (adormit în anul 1929) este unul dintre noii mărturisitori din timpurile Rusiei sovietice. În 1910, în plină vreme de holeră, el a rostit o predică ce părea până de curând anacronică. Dar la fel de bine ne vorbește nouă, celor de azi, din epoca de pandemiei și a timpului în care virusul necredinței și al lipsei de dragoste atacă sufletele tuturor.*

„Din rapoartele oficiale aflăm că virusul s-a răspândit în toată țara, ducând la buza mormântului zeci de mii de oameni. Nu ne miră că depresia îi stăpânește pe cei rămași în viață, care caută prin orice mijloc să împiedice dezlănțuirea furtunii. Cu durere vă spun: am inventat tot felul de modalități de a lupta cu virusul, prin care credem că vom scăpa de această boală cumplită care nu are milă de nimeni. Încercăm prin tot felul de seruri și vaccinuri să oprim contaminarea. Dar **nimeni nu vrea să se gândească la suflet!**

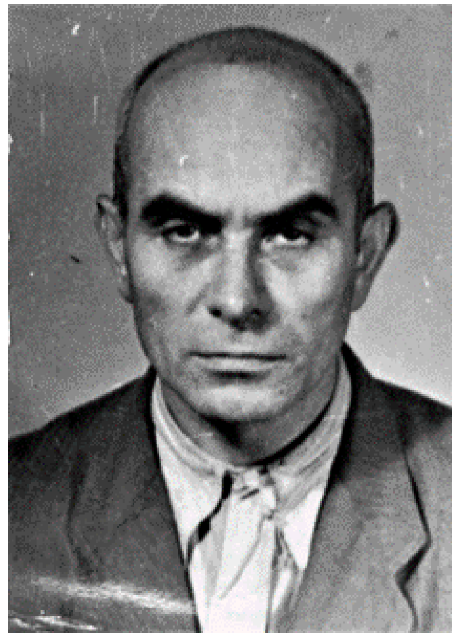
Primul și cel mai mare rău care se ascunde în spatele acestei boli este păcatul! Pe acesta trebuie să-l eradicăm și împotriva lui trebuie să luptăm prin toate mijloacele, cu toată puterea, indiferent cât de greu va fi. Toți acești viruși, microbi și bacterii sunt doar unelte în mâna providenței lui Dumnezeu, Care caută să mântuiască neamul omenesc. Îngăduind epidemiile care vin asupra oamenilor, Domnul ne amintește să avem pururea gândul la moarte; căci după aceasta va urma Înfricoșata Judecată și chinul cel veșnic pentru cei care nu au făcut pocăință. **E vremea să ne întoarcem cu tot sufletul la Dumnezeu, prin rugăciune, cerându-I să ne miluiască.**

În această vreme de boală este obligatoriu să ne mărturisim păcatele și să punem hotărârea tare de a ne duce de acum viața după poruncile Evangheliei. Știu că e înfricoșător să vedeți durerea pe care o aduce boala și să faceți față fricii de a nu vă contamina. **Oamenii lumii acesteia au vrut să uite de moarte, cufundându-se în plăceri și distracții. Au vrut să uite că au o răspundere, dacă se numesc creștini**. Dar cum să nu vină moartea prin boală, dacă am întors spatele lui Dumnezeu? Să-I mulțumim că ne pedepsește cu milă și că nu ne stârpește încă de pe fața pământului. Să începem a face pocăință, să ne schimbăm viața și să ne întoarcem cu adevărat la Dumnezeu, căci nu El ne-a părăsit, ci noi suntem cei care ne-am depărtat de El!

Calendarul mărturisitorilor

ERNEST BERNEA

(†14 noiembrie 1990)

OMUL
și profesorul sublim

❝ ***Iubiți adevărul; nu puneți în scenă ca ceva real un fapt, atunci când adevărul este altul; iubiți adevărul că el este lumină și frumusețe, este Dumnezeu.***

S-a născut la Focșani în anul 1905, dar a copilărit la Brăila, unde și-a făcut studiile primare și liceale, fiind copil de trupă. În 1926 se înscrie la Facultatea de Litere și, ulterior, și la cea de Filosofie din București, unde contactul cu Nicolae Iorga, Dimitrie Gusti și Nae Ionescu i-a marcat definitiv anii tinereții. Cu Nae Ionescu a colaborat la „Cuvântul", iar cu Dimitrie Gusti a lucrat în echipele de cercetare etnografică. Între 1930-1933 primește o bursă pentru studii de specializare în sociologie și istoria religiilor la Paris (cu sociologul Marcel Mauss) și la Freiburg (cu filosoful Martin Heidegger). Se întoarce în țară, unde va lucra ca membru al echipelor monografice din cadrul Școlii sociologice românești, întemeiate de Dimitrie Gusti, apoi devenind conferențiar la Catedra de antropogeografie a lui Simion Mehedinți, unde a ținut primul curs de etnologie din România.

Referindu-se la viața tot mai grea din anii premergători celui de-al doilea război mondial, E. Bernea spunea:

„Creștinismul e o religie a blândeții, a respectului față de aproapele tău. *Chiar dacă ți-e opozant în opinii. Îl înfrunți cu argumente, nu cu gloanțe. Dar, din păcate, Dumnezeu știe dacă omenirea se va vindeca vreodată de violență. Teribilă boală!"*

Profesor de etnologie și sociologie și autorul multor lucrări de specialitate, pe Ernest Bernea nu-l putea defini numai profesia, el era o personalitate cu preocupări superioare și omul unei discipline civice severe, dar și un familist convins. Pentru poziția sa verticală și dragostea de neam, după 1948 a fost închis în repetate rânduri la Brașov, Tg. Ocna, Canal, iar apoi i s-a fixat domiciliu obligatoriu până la eliberare. În toată perioada detenției a fost intransingent față de comuniști.

A fost eliberat la 1 octombrie 1962, iar în 1965, cu sprijinul lui Perpessicius și al lui Al. Philipide a fost angajat cercetător la Institutul de Etnografie și Folclor al Academiei Române, de unde a fost pensionat forțat în 1972. Încearcă în repetate rânduri să-și publice studiile, bogatul și prețiosul material cules de-a lungul anilor pe teren, dar reușește cu greu, în mică măsură și numai cu prețul unei autocenzurări excesive și mutilante a textelor. Până în 1989 a fost supravegheat în continuare de Securitate, iar în 1984, având 80 de ani, a fost arestat și bătut crunt pentru că a refuzat să devină turnător. De asemenea, i se confiscă șapte manuscrise. Moare la 14 noiembrie 1990 și este înmormântat la Mănăstirea Cernica.

Iată ce mărturisea un coleg de celulă:

*„Îmi aduc aminte că în 1949, la Brașov, în gloata de vreo 60 de oameni din celulă, Ernest Bernea, scriitor și analist în filosofie populară, după rugăciunea de dimineață își rezerva timp ca peste zi, o oră - două, să mediteze... Și îmi spunea cu intimitate: «**Dragul meu, cu asta trăim și cu ce ne ajută Dumnezeu! Aici, rugăciunea și meditația sunt hrană!**»".*

Una dintre fiicele sale spune despre E. Bernea:

„Era constant discret, sobru, delicat. Se cenzura aspru și era foarte atent să nu greșească față de cineva. Nu ridica tonul niciodată*... Mama a avut un merit extraordinar, pentru că ni l-a ținut prezent în cei 11 ani în care a fost închis a doua oară... Când eram studentă, îmi era rușine numai la gândul că tata m-ar putea vedea copiind și de aceea n-am copiat niciodată."*

Într-unul din interviurile pe care le-a dat după Revoluție, Ernest Bernea a vorbit și despre arestarea din 1984.

„În 1984 a venit la mine Securitatea și m-a poftit într-o «audiență». N-am știut ce intenții au. Am fost dus jos, la Ministerul de Interne. A început ancheta. Voiau să scoată de la mine ceva ce nu exista. Insistau mereu să spun ce-am pus la cale. Prostii... Ce putea pune la cale un om bolnav, obosit de viață ? Aveam 80

Sf. PAISIE de la NEAMȚ,

(†15 noiembrie 1794)

Lauda Moldovei și podoaba Ortodoxiei

Pe 15 noiembrie, se face pomenirea cea de peste an a Sfântului Preacuviosului Părintelui nostru Paisie Velicikovski, unul dintre cei mai mari stareți și organizatori ai monahismului ortodox românesc și răsăritean. Sf. Paisie de la Neamț s-a născut în orașul Poltava din Ucraina, la 21 decembrie 1722, în familia unui preot evlavios, fiind al unsprezecelea copil. Din botez a primit numele de Petru. Apoi, murind tatăl său, mama l-a dat la școală, mai întâi în Poltava, apoi la Academia teologică din Kiev. După patru ani de școală intră în viața monahală, ducându-se la o mănăstire din apropiere. Aici este făcut **rasofor** sub numele de Platon. Negăsind liniște și pace în mănăstirile din Ucraina, în anul 1745 vine în Moldova și apoi în Țara Românească, unde viața isihastă monahală era în floare, sub povățuirea Cuviosului Vasile de la Poiana Mărului.

În anul 1746 se duce pentru un timp la Sfântul Munte Athos, și se nevoiește patru ani de zile ca pustnic. În anul 1750 este călugărit la Athos de starețul său, Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului, primind numele de Paisie. Aici își formează o obște de 64 de călugări la schitul Sfântul Ilie, iar în anul 1763 se reîntoarce în Moldova și se stabilește la Mănăstirea Dragomirna. De aici este silit să se retragă la Mănăstirea Secu, din cauza ocupației Bucovinei de către austrieci; iar în anul 1779 este trimis la Mănăstirea Neamț ca stareț peste ambele obști, unde se nevoiește încă 15 ani și adună în jurul său peste 700 de monahi.

Iată ce mărturisește un ucenic despre Sf. Paisie:

Odată la Dragomirna m-am dus la el după vecernie, și voiam să bat la ușă și să mă anunț fratelui care-i slujea, ca să aflu dacă mă va primi. Dar văzând ușa deschisă am intrat și, spunând rugăciunea, am intrat înăuntru. Și văzând că era întins jos, m-am închinat și am zis: „Binecuvântează, părinte". El însă n-a răspuns nimic precum îi era obiceiul. Stând acolo, m-am uitat la el iar fața lui era ca de foc. Am așteptat puțin, uimit, și am rostit din nou cu o voce mai tare rugăciunea, dar n-am primit nici un răspuns. Eram uimit de vederea lui, fiindcă nu-i văzusem niciodată fața sa astfel. Întrucât fața sa era prin firea ei palidă, am înțeles că ***dragostea rugăciunii aprinse din inima sa umpluse fața cu har****. Am mai stat puțin, după care am ieșit fără să spun nimănui nimic despre aceasta. Mult timp după aceasta, vorbind o dată cu el, am văzut a doua oară fața sa strălucind:* ***vorbea cu negrăită iubire, zâmbind în bucuria sa duhovnicească, rostind cuvinte duhovnicești și picurând bucurie în sufletele noastre****. Eu însă stăteam și mă uitam la el cu spaimă mare și vorbeam cu el cu frică și n-am întrebat pe nimeni dintre frații care fuseseră acolo despre aceasta, nici n-am vorbit nimănui despre aceasta, temându-mă ca fericitul să nu afle apoi despre aceasta și să se mâhnească:* ***fiindcă era foarte smerit și fugea de laudă ca și de o duhoare puturoasă.***

Ajungând la vârsta de 72 de ani, Cuviosul Paisie se mută la cele cerești la 15 noiembrie, 1794, fiind plâns mult de ucenicii săi din Moldova, Țara Românească și Ucraina.

O minune a Sfântului Paisie făcută în timpul vieții sale

O cocoană Mara, cu soțul ei Panait de la Bălți, aveau un copil cu numele Alexandru, pe care, cum l-au înțărcat, îndată l-a apucat o epilepsie foarte cumplită, întrucât nu se mai aflau alții așa cumplit muncindu-se. Deci auzind de minunile pe care le săvârșea Maica lui Dumnezeu la Mănăstirea Neamțului, prin rugăciunile starețului Paisie, au venit aducând copilul și punându-l la picioarele părintelui Paisie, cu lacrimi îl rugau ca să-și facă milă de dânșii și să le tămăduiască copilul. Iar părintele, mângâindu-i cu cuvinte de suflet folositoare, le-a zis să se ducă și să-l pună pe copil înaintea sfintei icoane făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Apoi au trimis un preot ca să-i citească. Și după ce i-a citit, le-a zis:

- Mergeți și vă luați copilul și să credeți cu neîndoire că de acum înainte nu va mai pătimi niciun rău.

Acest lucru după cuvântul starețului s-a și îndeplinit, că acel copil a crescut, dar epilepsia nu l-a mai apucat cât a trăit.

Să avem rugăciunile lui !

I.G.

Când stai să te rogi, fă-ți mintea ta preot și inima ta altar.

Interviul săptămânii

MINER DE SUFLETE în Valea Jiului

Părintele Ioan Topac *a plecat de mai mulți ani ca preot în Valea Jiului, iar de peste doi ani este parohul Bisericii „Sf. Femei Mironosițe" din Lupeni. A acceptat să ne răspundă la câteva întrebări despre viața de preot între mineri, din aceste vremuri.*

Ați lăsat toate și, împreună cu preoteasa, ați plecat în locuri străine. De ce anume are nevoie un preot pentru a face acest pas?

Din clasa a V-a mi-am dorit să fiu preot. Chiar îmi spuneau colegii de școală acest lucru... Și **când a venit chemarea, am urmat-o efectiv**. Cred că dacă ar fi fost să mă duc în China, și acolo m-aș fi dus.

Nu este greu să lași toate, neamul, ca Avraam?

Când m-am dus acolo, m-am simțit împlinit, mi-am găsit rostul. Și atunci plecarea mi-a părut firească; nici nu am mai stat să-mi doresc altceva, pentru că **m-am regăsit în ceea ce aveam de făcut acolo.**

Fiecare dintre noi, mai mult sau mai puțin, avem o prejudecată legată de Valea Jiului și de oamenii de acolo. Cum ați fost primit?

Foarte Bine! Prejudecata aceasta e mai mult fabricată. Să știți că am găsit oameni cu mult peste ce am lăsat aici. Acolo sunt din toată țara, foarte mulți din Moldova și Bistrița, câțiva din Maramureș, Oltenia. Predomină moldovenii, iar ei au venit cu postul, cu pomenirea morților, cu rânduieli care nu se întâlnesc la noi, în Ardeal. **Oamenii sunt mult mai ancorați în credință.** Femeile cereau rugăciuni la 8 și la 40 de zile de la naștere. Aici uitasem că mai există așa ceva. Dumnezeu este prezent în viața lor la fiecare eveniment.

Sunt minerii oameni credincioși?

Mulți da! **Am întâlnit oameni care în mină au văzut purtarea de grijă a lui Dumnezeu**. De exemplu, cineva care nu lipsea niciodată de la lucru, într-o dimineață nu s-a putut trezi, nu i-a sunat deșteptătorul. Și când a mers la serviciu, toți s-au mirat să-l vadă: cum ai ieșit din mină? Fusese o explozie și muriseră toți colegii lui. Atunci, acel om a văzut purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Ați observat schimbări mari în comportamentul oamenilor în perioada pandemiei?

Din păcate, din cauza fricii, s-au împuținat cei care vin la biserică. Doar 75% dintre credincioși mai vin la slujbe. Iar cei care nu erau cu Dumnezeu, nu s-au întors în acest timp la credință. Dimpotrivă, parcă acum sunt și mai reticenți să vină la biserică. Dar lucrarea preoțească merge înainte, cu cei care au rămas statornici.

Îl mai caută tinerii pe Dumnezeu?

În parohie sunt foarte puțini tineri. Chiar am fost șocat când am fost cu sfințirea caselor că nu am văzut copii în familii. Tineretul pleacă, dar nici copii până la 14 ani nu sunt mulți. În Valea Jiului, 70 % din populație sunt pensionari. Tinerii pleacă în orașele mari sau în străinătate. Dar faptul că ei nu vin la biserică o pun și pe seama noastră, că nu facem mai mult ca să-L cunoască pe Dumnezeu.

Apropo de tineri, astăzi sunt tot mai puțini cei care își doresc să devină preoți. Ar fi cu putință de îndreptat acest lucru?

Deja **începe să se simtă criza de preoți,** iar în 10-20 de ani va fi și mai mare. Spuneau unii colegi că noi nu o să mai prindem pensia, pentru că nu o să aibă cine veni în locul nostru și vom rămâne cât timp vom putea sta pe picioare. **Nu mai sunt preoți pentru că s-a răcit credința în sufletele oamenilor.** Păcatele mari se înmulțesc, iar râvna copiilor scade, dublată de lipsa de exemplu. Este mare nevoie să lucrăm mai mult cu tinerii! Piedicile în încercarea de a ajunge la ei sunt diverse și mai mari în pandemie și aceasta este una din durerile mele. Iar fiind de curând venit în această parohie, din păcate a trebuit să dau prioritate chestiunilor administrative, de refacere a lăcașului, etc. De doi ani de zile Îl rog pe Dumnezeu să-mi trimită un ajutor, un diacon, dacă nu un preot. Din păcate, fiind foarte mulți oameni, ca preoți ajungem să facem doar muncă de ghișeu: vine credinciosul și îl servești cu ce are nevoie. Nu avem timp să mergem în casele oamenilor, să facem mai mult.

Sunteți un fel de miner duhovnicesc. E greu de găsit diamante în sufletele oamenilor?

Fiind după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, toți oamenii sunt plini de diamante.

Dar cu cât trece vremea, stratul de deasupra lor, care trebuie dat la o parte, este tot mai mare. Aceasta înseamnă mai mult efort din partea preotului. Dacă am face noi această lucrare, ar ieși la iveală mult mai multe diamante. Mă văd foarte slab și neputincios de multe ori. Dar nădăjduiesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să meargă mai bine. Câteodată îmi vine gândul să mă las de preoție. Nu pentru că e greu, ci pentru că văd că nu sunt la nivelul chemării, că am brațele prea slabe pentru a lucra.

Să nu plecați, tocmai acum când au căzut toate celelalte repere și a mai rămas doar Biserica!

Cu trecerea timpului am observat că, din cauza ispitelor tot mai mari ce vin peste oameni, e tot mai greu de lucrat cu sufletele lor.

Vă rugăm să spuneți un gând pentru frați.

Să căutăm fiecare să exfoliem diamantele, ca atunci când vin cei trebuie să le prelucreze (preoții – n.n.), să nu trebuiască să facă și munca de salahor. **Fiecare să-și vadă de lucrarea lui pentru suflet, să-și descopere talanții în acest sens** și atunci va fi mult mai ușor să lucreze și preotul, punându-i în slujba Bisericii.

Amin! Vă mulțumim!

ȘEFI și SUBALTERNI
Cuvânt care netezește relația dintre aceștia

Sf. Siluan Athonitul

Cum își poate păstra pacea sufletului un șef, atunci când oamenii lui sunt neascultători?

E un lucru anevoios și foarte trist pentru un șef dacă oamenii lui nu-l ascultă, dar pentru a-și păstra pacea, el trebuie **să-și aducă aminte că, chiar dacă oamenii lui sunt neascultători, totuși Domnul îi iubește și a murit în chinuri pentru mântuirea lor**. De aceea, el trebuie să se roage din inimă pentru ei, și atunci Domnul va da celui ce se roagă rugăciune și el va cunoaște din experiență cum **mintea care se roagă are îndrăznire către Dumnezeu și iubire**. Și chiar dacă ești un om păcătos, Domnul îți va da să guști roadele rugăciunii, iar dacă îți vei face obicei să te rogi așa pentru subordonați, atunci în sufletul tău va fi mare pace și iubire.

Dar dacă ești șef și trebuie să judeci pe cineva pentru faptele lui rele, **roagă-te ca Domnul să-ți dea o inimă milostivă**, pe care o iubește Domnul, și atunci îl vei judeca cu dreptate; dar dacă vei judeca numai după fapte, atunci vei greși și nu vei plăcea Domnului.

Cum își poate păstra pacea sufletului un subordonat atunci când șeful lui e un om artăgos și rău?

Omul arțăgos îndură el însuși un mare chin de la duhul cel rău. El îndură acest chin din pricina mândriei lui. Subordonatul, oricine ar fi, trebuie să știe aceasta și să se roage pentru sufletul chinuit al șefului său, și atunci **Domnul, văzând răbdarea lui, îi va da lui** [subordonatului] **iertarea păcatelor și rugăciunea neîncetată**. E mare lucru în fața lui Dumnezeu să te rogi pentru cei ce te ocărăsc și te mâhnesc; pentru aceasta Domnul îți va da harul Lui, și vei cunoaște pe Domnul prin Duhul Sfânt și atunci vei îndura cu bucurie toate întristările pentru El, și Domnul îți va da să iubești lumea întreagă și vei dori fierbinte binele pentru toți oamenii și te vei ruga pentru toți ca pentru sufletul tău.

De îndată ce te supără cineva, roagă-te lui Dumnezeu pentru el și atunci îți vei păstra în sufletul tău pacea și harul lui Dumnezeu. Dacă însă vei murmura împotriva șefului tău și-l vei înjura, vei ajunge tu însuți artăgos ca și el și se va împlini pentru tine cuvântul prorocului David: „Cu cel ales, ales vei fi și cu cel îndărătnic te vei îndărătnici".

Veghează în sufletul tău la pacea harului Duhului Sfânt; nu o pierde pentru lucruri mărunte. Dacă dai pace fratelui tău, Domnul îți va da neasemănat de mult, dar dacă întristezi pe fratele tău, atunci negreșit întristarea se va abate degrabă și asupra sufletului tău.